

af V. L. 1888

Dikt försök

af

Danne.

I.

Helsingfors.

J. Simellit arfwingars boktryckeri aktiebolag
1888.

På författarens förlag.

Pris 25 penni.

Företal.

Då jag på mina vänners uppmaning i tryck utgiver dessa diktförsök, beder jag med det samma läsaren att icke stanna vid, hvad som i innehållet, tanken eller formen är ofullkomligt, och kommen ihåg, att ingenting menskligt är ofelbart; aldraminst af en nybegynnare.

Men för att läsaren må kunna bilda sig ett rätt omdöme beträffande dessa diktförsök och ej för strängt förfara med denna min förstfödde, beder jag att för dig, ärade läsare, få framhålla följande:

Jag är en 27 årig yngling, född af fattiga föräldrar på landet, der min fader var torpare. Fattiga som de voro, hade de icke råd att sätta mig i någon skola i staden, och någon folkskola fanns det icke i socknen der jag kunnat få min åtrå efter läsning tillfredsstäld, utan fick jag, lik de flesta andra barn den tiden, lära mig läsa i hemmet. Under en månads tid fick jag dock hos en fröken i socknen lära mig de första grunderna i skrifkonsten.

„Vid femton års ålder blef stugan mig trång“, och jag lemnade föräldrahemmet och flyttade till Helsingfors, der jag erhöll plats som springpojke hos en köpman. Då var jag tillika i tillfälle att under två års tid bevista undervisningen i söndagsskolan. Hvad jag derutöfver inhämtat af vetande har jag på egen hand genom läsning tillägnat mig. Och derföre, läsen och dömmen — men ej fördömmen!

Författaren.

Inledning.

För ödmjuka tjenare träder nu fram,
Jag vill mig i dag presentera;
Fast fattig och ringa — det är ju ej skam,
Och viljen I nu höra mera?
Så ställ jag i korthet berätta för er,
Mitt namn det är Zanne — så wadert jag ber!

Min älskade moder mig födde i brist
Långt bort i en torpare stuga;
Hon kunde ej rikedom ge — det är wisst,
Och kunskaper på mig ej truga;
Men wänta — jag minnes — en månad jag gief
I skolan, att lära mig, „feder och stid.“

Nog tänkte jag ofta som barn — bli prest,
När fader min orda om saken;
I torparens toja trifs fattigdom bäst,
All lärdom blir derför på „baken.“
Nog stulle jag gerna i stola ha gått
Och samlat mig kunskap „ett drygare mått.“

Och när jag mig sedan från hemmet begaf
Att söka mitt bröd ut i werlden,
Jag ägde ej ens, såsom Jakob „en staf“,
Och ingenting pröfwat på färden.
Men aldrig så önskar jag mig öfwerflöd,
Jag beder blott: gif mig mitt dagliga bröd.

Jag söker ej ära, jag söker ej namn
 Fast jag som poet nu framträder;
 Och lyktan har sällan mig burit i famn,
 I bland han mig dock litet gläder.
 Nej, aldrig jag söker här världens beröm
 Men I som det läsen, förlåt mig och glöm!

~~~~~

Till bosinken.

Kom, lilla bosink! lär mig du
 Att sjunga glad och fri;
 Kom hit till mig, och låt oss nu
 Kått goda vänner bli.

Kom lilla bosink! kom och fäst
 Ditt tonsprång på mitt blad;
 Kom, lär mig nu, du kan ju bäst,
 Ty du är alltid glad.

Kom lär mig nu din wackra sång,
 Stäm du min lyra så,
 Att jag också måtte få engång,
 Den som vill lysna på.

~~~~~

Glädjen.

Att vara glad och sjunga
 Är ej för mycket als,
 Då jag fått mun och tunga
 Och stor och präktig hals.

Nej, aldrig vill jag klaga,
 Hur dagen än sig ter,
 Jag skall med glädje taga
 Så många Gud mig ger.

Om glädjen blott får råda,
 Där sorgen nog förbi,
 De triswes icke båda,
 Kan aldrig vänner bli.

Men engång gjorde sorgen
 Hos mig en kort wifit;
 Men jag gaf henne sorgen
 Och sade: kom ej hit.

Drag in i kunga borgen
 Der har du fint och godt,
 Jag har ej tid med sorgen,
 Är slägt med glädjen smätt.

Det passjar ej för unga
 Att förja — det är ditt;
 Nej, jag vill le och sjunga,
 Ett sorgfritt lif är mitt.

Du kan ju gå och spörja
 Af någon dummer jöns
 Om han vill lära förja; —
 Jag blir ej något höns.

Till Lovisa.

Jag nog på saken tänkt ibland,
 Hur jag skall få ett eget land,
 En liten täppa bara.
 Jag skulle gräfva natt och dag,
 Plantera blommor tusen slag,
 Så täcka, fina, rara.

Jag skulle göra grupper två,
 På dem jag endast wille då
 Plantera ros och lilja;
 Jag skulle ställa allt så nått,
 Så prydbligt ordnad, och så nått,
 Allt efter egen vilja.

Af dem jag skulle plocka sen,
 Det en bukett åt hvarje vän
 Jag wille af dem wira;
 Den största skulle du dock få,
 Af idel ros och liljor små,
 Då wi din namnedag fira.

Men se, jag äger intet land,
 Och ingen blombukett i hand,
 Dock will jag gratulera;
 Jag önskar dig all lycka god,
 Samt frid och fröjd och tålmod,
 En helja god medmera!

Din namnedag firas skall i dag
 Af dina wänner; en är jag
 Som och will hos dig gästa;
 Jag äger ingen liten stänt

Som jag kan gifwa. Men betänt,
 Jag är ej lit de flesta.

Nej, jag helt enkelt wara will,
 Och därför huder jag nu till,
 Dig hjertats hyllning gifwa;
 Men icke blir det något stort,
 Ty det är af en pennna gjordt
 Som nyss har lärt sig skrifwa.

Till Maria och Gustaf.

(På deras bröllopsdag.)

I! som med dyra och heliga löften
 Hafwen i dag trädt i äkta förbund;
 Delen hwad framtiden bär i sitt skjöte,
 Slömmen ej denna högtidliga stund.

Nu ha'n I lofwat för Gud och för wänner,
 Allta hwarandra i lust och i nöd.
 Herren som wet hwad oss gagnar och tjenar,
 Wätte Han wara i lifwet ert stöd!

Hell eder, dagens hjeltinna och hjelte! —
 Höre mig Herren, min bön ej försmå,
 Rådja Du bort alla törnen ur wägen,
 Zemna Du stigen, den de skola gå!

Gud, som allena här styr våra öden,
 Härtills Han underligt hulspit er fram;
 Hoppens på Honom, Han skall eder bära
 Troget allt framgent i kärlekens famn.

Gud, som är kärleken, visshetens källa,
Heliga äktenstaps stiftaren är. —
Om och er mödor, besvär kunna möta,
Tvänne ju alltid dem lättare bär.

Mätte Han och er förening välsigna!
Skänka er barn — en kärlebens frukt;
Fostren upp, offren dem sedan åt Herren,
Detta blir Gud „en behagelig luft.“

Sedan, när Han edra dagar vill lyfta,
För Han er hem till sitt fridsälla land;
Der fän I ewigt då prisa och tala
Honom som förde er fram wid sin hand.

Min barndomstid.

Jag minns ännu de fälla barndomsdagar,
Jag jublande på ängen lekte;
Då barnafrid och ofskuld än war qwar,
Hur mamma mig då vänligt smekte.

Jag kände ingen sorg, jag war så nöjd
Och lycklig i föräldrahuset;
Mitt unga hjerta kände endast fröjd,
Jag lefde blott i glädjeruset.

Min lefnads himmel war så skön och klar,
Jag trodde ej den skulle molna;
Men Gud, som allt i sina händer har,
Han gifwer warma dagar och kulna.

Min lefnads sommar nu jag hunnit har,
Fått pröfwa godt och ondt på färden,
Men Gud, som är så god och underbar,
Han för den ringa fram i werlden.

Och Han, som en gång allas börda bar,
Han vill den arme ej förskjuta;
Och när Han mig engång från jorden tar,
Då är jag nöjd så dagen sluta.

Till hjertat.

Hjerta, stilla!
Tag ej illa
Om jag säger dig ett ord:
Klappa sakta,
Får ej trakta
Efter statter här på jord.

Bort från gruset,
Upp mot ljuset
Swinga dig på wingar opp!
Jaga natten,
Samla statten
Upp i himlen' och ditt hopp.

Skänk åt sorgen
Stora sorgen,
Vårda glädjen den du fått.
Dig bemanna,
För det fanna
Och det ädla klappa blott.

Hjelp den arma,
 Dig förbarma
 Öfwer dem som lida nöd;
 Här ej fallna
 För den fallna;
 Om du kan få hjälp och fröd.

Älska dygden,
 Fostret byggden,
 Vår, näst Gud, att älska den.
 Tiden ilar,
 Snart du hwilar
 Fri från sorg, kära vän!

Du kan vinna,
 För dig finna
 Här på jorden frid och tröst:
 Lyft ditt öga
 Mot det höga,
 Allt blott på Herrans röst.

Och för resten, —
 Under västen
 Har du klappat många år;
 Skall jag våga
 På din fråga
 Svara hur det med dig går?

Dig bestäma,
 Du kan hinna
 Dock ditt lefnads mål till slut.
 På det sista
 Skall du brista,
 Döden släcka quistan ut.

Afton Psalm.

Solen den är släknad worden,
 Nattens mörker, öfwer jorden
 Breder nu sin slöja ut;
 Dagen den är åter slut.

Herre, blif hos oss och skydda!
 Du vår själ och andes hydda;
 Vårdes nådigt till oss se,
 Då kan intet ondt oss se.

Herre, låt oss trygga sofva!
 Så skall vi i morgon lofva,
 Tacka, prisa högt ditt namn;
 Herre, tag oss i din famn!

Till en sparf.

Rom, lilla sparf och pica
 Små smulor, ur min sicka,
 Dem jag åt dig vill strö
 På drifwans hvita snö.

Du gvittrar fast du fnyser,
 Ty i ditt bröst du hyser
 Den tanken att en gång
 Ett slut tar vintren lång.

Att åter du får gunga
 I löflädd björk och sjunga,
 Så lycklig, glad och fäll
 I ljuslig sommar kväll.

Ländstidsförfäljarens wisa.

Wadra stidor!

Köpen stidor;
Snälla fruor, bästa tant!
För fem penni
Ser jag henne
Trenne lädor — det är sant.

Jag är billig,
Mycket willig;
Köpen alla er en bundt.
Man kan tända
Med hwarenda;
Köpen, pruten ej på strunt!

Kärleksflamman,
Som tillsamman
Håller hwarje ätta par;
Den kan släckna,
Mörkret tjockna;
Vejlig den som stidor har.

Ingen jara
Om man bara
Åger dessa stidor då.
Stidan tager
Man och drager
Eld på henne, „syrar på.“

Det befinna!
Den skall brinna

Ända till er dödedag; —
„Swilken låga“?
Hörs du fråga;
Kärleksflamman menar jag.

Åfsked till hemmet.

Farwål, du hulda far och mor!
Uti hvars wård jag wuxit stor;
Wå jag bli er en heder.
Jag kan ej fyllest tacka er,
Men Gud som hwarje tante ser
Och våra stigar leder.

O, må han gifwa er en gång,
Den ro och frid, då dagen lång
Han will för eder sluta,
Som Han i ordet lofwat har
Ät alla dem som trogna war.
De engång stola njuta.

Farwål du stuga, på din höjd;
Haf tack för all den lust och fröjd
Den du mig engång skänkte;
Ja, uti detta enkla tjäll,
Der war jag nöjd, der war jag föll
Fäst någon det knapt tänkte.

Farwål du sjö, så lugn och klar,
Som mig uti ditt sjöte bar
På dina mjuka armar.
Farwål, I glada fåglar små!
Som sjöngs för mig, äfwen då
När werlden kring mig sarmar.

Farväl, farväl mitt hem i nord!
 Du dyrast är för mig på jord,
 Farväl båd' berg och dalar.
 Farväl, du kulle, hög och skön,
 Farväl, du lund, så herrlig, grön,
 Och stogens blomsterfalar.

Håll ut!

Håll ut, håll ut i kamp och strid,
 Och drag dig ej tillbaka!
 Håll ut, håll ut och tåligt bid,
 Arbeta, bed och waka!

Håll ut, om lyckan swiler dig
 Och nöd och fara hota!
 Så manligt fram din lefnads stig;
 Håll ut! — du får ej knota!

Håll ut, det är det bästa råd
 Som jag åt dig kan gifwa;
 Håll ut, om hoppets fina tråd
 Man och vill från dig riswa.

Då intet hopp och intet hus
 I fjerran synes glimma,
 Och sorg och nöd bebo ditt hus;
 Håll ut ännu en timma!

Håll ut, håll ut och kämpa blott
 Med redbarhet i lifwet!

Och tacka Gud för allt hwad godt
 Han dig af nöd har gifwit.

Om owän will med list och swel
 Dig störta ned i djupet,
 Håll ut, håll ut i lifwets lek,
 Snart är det allt förlupet.

Håll ut tills striden tager slut,
 Arbeta, bed och waka! —
 Om du det kan, så lef och njut,
 Om ej, lär dig försaka.

Håll ut, håll ut! håll ut till sist
 Så skall du seger winna!
 Blott gladt du kämpar, skall förwisst
 Du frid och hwila finna.

Håll ut i dina fäders tro,
 Och hoppas blott på Herran;
 Han är dig när, bestär dig ro
 Då mensklig hjälp är fjerran.

Håll ut, när dödens kalla hand
 Ditt hjerta will widröra!
 Håll ut! — han skall till fridens land
 Din frälsta ande föra.

Fab. Alma Lilla
 juni - 42

Gratulation.

Maria! din namnsdag wi fira i dag,
 Och önska dig lycka och trefnad;
 O, måtte du följ uti vännernas lag
 Få fira den hela din lefnad!
 Må kärlek och friden sig bygga ett bo
 I hjertat och skänka dig sällhet och ro!

När aftenen stundar och skuggan blir lång,
 Och dagen den börjar att svalkas;
 Då arbet och möda skall sluta en gång,
 Och ånden den börjar att nalkas;
 Ja, måtte dig lyckan till dess vara blid,
 Så att du kan sluta din dag uti frid!

Till sikt.

Nu lägger jag min penna ner;
 Hvad kan mig detta bätta,
 Att jag nu skrifwer werjer mer,
 Jag vill det underlåta;
 Det händer kanste mig en gång
 Att ingen höra vill min sång,
 Så är det bäst att sluta.

Nu tager jag ett ömt farväl
 Af dig som läser detta,
 Och tackar dig; då är allt wäl
 Blott du vill felen rätta;
 Om wi i lifwet råkas än
 Veror på dig, min kära vän,
 Hur du emot mig tager.

